

VÖRÖS LOBOGÓ

Az R. M. P. Arad-tartományi bizottsága és a tartományi néptanács lapja

XI. évfolyam, 3113. szám

4 oldal, 20 bani

1955. február 25. péntek

A Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlésének nyilatkozata

A Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlése melegen üdvözi a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének valamennyi ország népéhez és parlamentjéhez intézett február 9-i nyilatkozatát.

A Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlése a nemzetközi szempontból rendkívül jelentős okmányban újabb ékesítő bizonyítékát látja annak a következetes politikának, amelyet a szovjet állam a nemzetközi feszültség enyhítése, a béke fenntartása és megerősítése érdekében folytat.

A Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlésének az a véleménye, hogy a népek közötti békét fenyegető nagy veszély sikerrel elhárítható, ha minden állam a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Legfelső Szovjetjének nyilatkozataiban kinyilvánított nemzetközi elvek szerint fogja irányítani külpolitikáját. Ezek az elvek — az egyedüliek, amelyek biztosíthatják az államok békés egymás mellett élését, társadalmi rendszerekre való tekintet nélkül, és amelyek biztosíthatják a népek baráti együttműködését a béke és haladás jegyében — a következők: jogegyenlőség, a belügyekbe való be nem avatkozás, meg nem támadás és tartózkodás az államok területi épségének megsértésére irányuló kísérletektől, az országok nemzeti szuverenitásának és függetlenségének tiszteletben tartása.

A Román Népköztársaság más államokkal való kapcsolataiban következetesen alkalmazza a békés és demokratikus elveket.

Világ népei egyöntetűen helyeslik ezeket az elveket s azt kívánják valamennyi ország parlamentjétől, legyenek meg minden, hogy ezek az elvek győzedelmeskedjenek a nemzetközi kapcsolatokban.

A Román Népköztársaság Nagy Nemzetgyűlése azonban aggodalommal állapítja meg, hogy a világban: olyan erők fenyegetik, amelyek a nemzetközi együttműködés elveit helytelenül értelmezik és fenyegetésekre, az államok belügyeibe való beavatkozásra, a világnak ellenséges tömbökre való felosztására alapozzák politikájukat.

A román nép csatlakozik a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége Legfelső Szovjetjének nyilatkozatában kifejtett állásponthoz a nemzeti militarizmus feltámasztására irányuló politikában rejlő veszély tekintetében, mert ez a politika egyaránt veszélyeztet a kelet- és nyugateurópai népeket és új háború kirobbantására szolgáló tényezőket teremt. Minden ország népének és parlamentjének magasztos hivatása: megakadályozni a német militarizmus feltámasztását, megakadályozni Európában ellenséges katonai csoportokra való kettészakítást és sikra szállni a kollektív európai biztonságért. A román nép nem felejtette el azokat az áldozatokat és szenvedéseket, amelyeket a német militarizmus okozott neki a két világháborúban és szilárdan el van kötelezve arra, hogy tevékenyen kiveszi részét a hivatás teljesítéséből.

Annak eredményeként, hogy az Amerikai Egyesült Államok nyíltan beavatkozik a kínai belügyekbe, rendkívül veszélyes helyzet állt elő a Távol-Keleten, főleg pedig Tajván és a Kínai Népköztársaság szerves részében.

szét alkotó más kínai szigetek vidékén. E veszély elhárítására megvan a lehetőség, ha tiszteletben tartják az államok belügyeibe való be nem avatkozás elvét és ha figyelembe veszik az ázsiai népek jogát a nemzeti függetlenséghez és szuverenitáshoz.

Rendeljen és megengedhető: az a helyzet, hogy a Kínai Népköztársaság nem helyezte vissza jogába, amelyeket az Egyesült Nemzetek Szervezetében mint nagyhatalmat megilletik. Maga az élet, az utóbbi évek tapasztalata mutatta meg, hogy a nagy nemzetközi kérdések, különösen a béke és háború kérdése nem oldható meg a népi Kína, a nagy világhatalom részvétele nélkül. Ugyancsak teljesen rendellenes és megengedhetetlen az a helyzet is, hogy más békeszerető államoktól — köztük a mi országunktól is — megtagadják a képviselői jogát az Egyesült Nemzetek Szervezetében, s ezzel megakadályozzák, hogy építő módon kivessék részüket a béke megerősítésének művében.

A nemzetközi feszültséget nyilvánvalóan súlyosbítja a fegyverkezési hajszát és a körülmény, hogy az Amerikai Egyesült Államok idegen területeken sok ezer kilométernyi távolságra állami határaitól és egyes békés államok közvetlen közelében katonai támaszpontokat létesít.

Az egyes államok vezető köréi által előkészített atomháború felbecsülhetetlen pusztulást és emberáldozatot követelne, főleg azokban az országokban, ahol sűrű a lakosság és kis területre összpontosul az ipar. A népek visszautasítják az atomháború igazolására és „törvényességére” irányuló kísérleteket. A népek az emberiség elleni legsúlyosabb büntetnek minősítik és elítélik az atomháborút. Az összes népekkel együtt a román nép is határozottan állást foglal az atomháború előkészületei ellen és követeli a nukleáris fegyverek és a többi tömegpusztító fegyver eltiltását. A román nép határozottan állást foglal a Szovjetunió javaslatát, hogy az összes államok vállaljanak kötelezettséget arra, hogy teljes egészükben megsemmisítsék a rendelkezésükre álló atom- és hidrogénfegyver készleteket, nem fokozzák az 1955. január 1-i szívnál tovább haderejük létszámát és az 1955. évi költségvetési előirányzatban túlmérően nem növelik katonai kiadásait. Mindezek fölött tényleges nemzetközi ellenőrzésnek kell önködni.

Fokozza a nemzetközi kapcsolatok elmeresedését és súlyosbodását az a tény is, hogy bizonyos államok területén megtűrik és ösztönzik a házaáruló laszista és terrorista elemekből toborozott „bandák” működését. Ezeknek a bandáknak az a feladatuk, hogy provokációkat hajtsanak végre azon országok ellen, ahova valók. Egyes országokban hivatalos támogatásban részesül az új háborúra, a más népek nemzeti jogainak és szuverenitásának semmibevétele üszítő felelősen propagandá. A más országok belügyeibe való idegen beavatkozás komolyan sérti a béke érdekét. Senkinek sincs joga erőszakot alkalmazni, hogy más népekre kényszerítse saját „életmódját”. A világ közvéleménye meghébevez minden ilyen kísérletet és ezek a kísérletek elkerülhetetlen kudarccra vannak kárhóztatva.

„A szocializmus és a demokrácia fáborának országai, élükön a Szovjetunióval, biztosak lehetnek afelől, hogy ezentúl is szilárdan kifartunk harci őrhelyünkön és becsülettel teljesítjük a béke védelméért folyó nagy harcban ránk háruló felelősségteljes feladatokat.”

(Gh. Gheorghiu-Dej elvtárs parlamenti beszédéből).

Gheorghe Gheorghiu-Dej elvtársnak, az RNK minisztertanácsa elnökének beszéde

Képviselő elvtársak!

Nagy visszhangot váltott ki országunkban a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének az összes államok népéhez és parlamentjéhez szóló 1955. február 9-i nyilatkozata.

A román nép új és értékes kezdeményezésként köszöntötte ezt a nyilatkozatot, amelynek célja a nemzetközi feszültség enyhítése, az államok közötti baráti kapcsolatok továbbfejlesztése és a népek közötti egyetértés.

A román nép és kormánya teljes egészében magáévá teszi a nyilatkozatban kifejtett elveket, minthogy ezeknek az elveknek az alapján békés kapcsolatok jöhetnek létre az összes nagy vagy kis államok között. Ezek az elvek: az államok közötti egyenlőség, az egymás belügyeibe való be nem avatkozás, a meg nem támadás és a más államok területi épsége elleni támadásoktól való tartózkodás, a szuverenitás és a nemzeti függetlenség tiszteletben tartása.

Jelenleg a nemzetközi közvélemény egyre szélesebb körű támogatást és teszik magukévá ezeket az elveket. Ezek a körök úgy vélik, hogy az említett elvek alkalmazása a legjobb mód lehet arra, hogy nemzetközi szinten biztosítsa a kapitalizmus és a szocializmus békés egymás mellett élését.

Az a tény, hogy nemcsak a szocialista tábor országai, hanem más, eltérő társadalmi és állami berendezkedésű országok is — mint India és Burma — ezekre az elvekre alapozták a Kínai Népköztársasággal fenn tartott kapcsolatukat, ismételten azt bizonyítja, hogy ezek az elvek teljes mértékben alkalmazhatók az összes államok közötti kapcsolatokban, tekintet nélkül társadalmi és államrendszerükre.

A jelenlegi körülmények között, amikor az agresszív imperialista körök egyenlőtlenség alapuló kapcsolatokat akarnak kialakítani az államok és népek között, hogy egyes államok más államok uraima alá kerüljenek, egy újabb agresszív előkészítés és kirobbantás céljából, rendkívül nagy jelentőségű, hogy a világ összes parlamentjei és népei erőszakkal tegyenek az „erőfölény” politikájának elutasítására és arra, hogy biztosítsák ama elvek és módszerek diadalmát, amelyek a nemzetközi feszültség enyhítéséhez s a népek közötti békés kapcsolatok továbbfejlesztéséhez vezetnek.

A Szovjetunió Legfelső Szovjetjének nyilatkozata nyomán támadt visszhang arra mutat, hogy a külföldi közvélemény különböző köréi — beleértve a néhány parlament képviselőit is — érdeklődéssel és rokonszenvvel fogadták ezt a nyilatkozatot. Az angol parlamentben egy laborista képviselőcsoport határozati javaslatot terjesztett elő, amelyben

üdvözi a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének nyilatkozatát, s felkéri az „elsőházat, hogy elvileg tegye magáévá a nyilatkozatban foglalt javaslatot. Franciaországban, Olaszországban, Nyugat-Németországban nemcsak a széles tömegek, hanem számos politikus, képviselő, újságíró is hangsúlyozza, hogy a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének javaslatát újabb lehetőséget teremt a népek közötti egyetértés elmélyítésére. Még az Amerikai Egyesült Államok tisztában látó politikai köréi is megállapítják, hogy a mai nemzetközi helyzetben az „erőfölény” semmi jót sem hozhat az amerikai népek és állást foglalnak a Szovjetunióval való normális kapcsolatok mellett.

Magától értetődik, hogy a szocialista tábor országaiiban nagy lelkesedéssel köszöntötték a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének nyilatkozatát, hiszen örömmel támogatnak itt bármely kezdeményezést, amely a béke és a nemzetközi együttműködés ügyét szolgálja.

A Román Népköztársaság kormányának szilárd meggyőződése, hogy a Nagy Nemzetgyűlés — a békére és nemzetközi együttműködésre törekvő román nép akaratának legfőbb képviselői fóruma — teljes határozottsággal küzd majd azért, hogy a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének a nemzetközi feszültség enyhítése és a világbéke megszilárdítása érdekében leszögezett elvei diadalmaskodjanak.

A Román Munkáspárt és a Román Népköztársaság kormánya egész tevékenységének középpontjába a népek közötti békéért és együttműködésért folytatott harcot állítja. Pártunk és kormányunk mindig nyíltan beszél a népi elöl a nemzetközi kérdésekről és arra buzdította az egész népet, hogy a demokrácia és a szocializmus nagy táborában vegye ki tevékenyen részét a békéért és az új háború elhárításáért folyó harcban.

Mi e tekintetben a nagy Lenin ama utmutatását követjük, hogy a népek az események iránt tanusított öntudatos magatartása olyan erőforrás, amely hozzásegíti a népi hatalmat az országos és nemzetközi feladatok megoldásához.

Képviselő elvtársak!

Napjainkban a nemzetközi életközéppontjában a népek nagyszerű harca áll a béke megvédéséért és azért, hogy eltorlaszolja a háború útját, amelyet az Amerikai Egyesült Államok imperialista köréi és az őket követő államok készítenek elő.

E harc élén a Szovjetunió, a Kínai Népköztársaság, a népi demokratikus országok és a világ békekerő haladnak.

Az, hogy a világban fennmaradt és 1954-ben valamelyest csökkent a

nemzetközi feszültség, elsősorban annak tudható be, hogy a demokrácia és a szocializmus hatalmas táborra, a Szovjetunióval az élen, állhatatosan és fáradszónatlanul harcolt a világ békéért és a nemzetközi feszültség enyhítéséért.

A béke erőinek legszámszerűbb vívmánya az utóbbi években a koreai

zsebre a második világháború után előállott új nemzetközi helyzetet.

Bárki visszaemlékezhet arra, hogyan fejeződtek be a múltban az ilyen gyarmati agressziós háborúk. A kevély imperialista hadseregek tűzvel-vassal pusztították a legizált országokat; eltiporolták az élethez való jogukért küzdő népeket, kegyetlenül kizsákmányolták és elnyomták őket.

és indoknai háború tűzfészek kioltása volt. A Koreára és az Indokínára vonatkozó egyezmények tökéletesen bebizonyították, hogy még a legbonyolultabb viás kérdések is megoldhatók békés tárgyalások útján; ezek az egyezmények megmutatták, hogy napjainkban még a legcynikusabb agresszorok is kénytelenek szívesen venni a népek akaratát.

Az események alakulása a világ két legérdekesebb pontján, továbbá az imperialista hatalmak s mindenképp a hős koreai és vietnámi népi fegyveres beavatkozást megszervező Egyesült Államok által elszennvedett politikai-katonai vereség igen jellemző módon mutatja kifeje-

zéstul azonban a koreai és a vietnámi események egészen más fordulatot vettek. Az imperializmus agresszor hadseregei súlyos pusztításokat és szenvedéseket okoztak a megtámadott országoknak, de végül is a koreai és vietnámi nép meghátrálásra kényszerítette őket. Ezek a népek hősiessé, hazafias haroban-kívátság-jogukat az élethez, napjainkban kitűnik, hogy az utóbbi öt évben a termelés növekedésének mutatószáma a népi demokratikus országokban ötször-hatszor akkora volt, mint az említett kapitalista országokban.

Ezeknek az eseményeknek mély jelentőségét csak azoknak a gyökeres átalakulásoknak a tükrében érthetjük meg, amelyek a nemzetközi politika

küzdőterén a második világháború után bekövetkeztek. A háborúelőtti időszakhoz képest, amikor még a Szovjetunió volt az egyetlen szocialista állam, most tizenegy olyan állam jelent meg Európában és Ázsiában, amelyeknek a népei véglegesen kiszakadtak az imperialista rendszerből, létrehozták a munkások és parasztok hatalmát és nagy lépéseket tettek előre a szocializmus felé.

A szocializmus és demokrácia világháborúak létrejötte, élen a két nagyhatalommal — a Szovjetunióval és a Kínai Népköztársasággal — a népek legnagyobb vívmánya. Ennek eredményeképpen gyökeresen megváltozott a kapitalizmus és a szocializmus közötti erőviszony, a szocializmus javára. (Taps).

A demokrácia és a szocializmus táborra mérhetetlen erejének az a forrása, hogy a tábor országaiiban a hatalom a munkások és parasztok kezében van, továbbá az, hogy noha ezek az országok különböző fejlődési fokon állnak, a társadalmi és gazdasági fejlődés egyazon úton járnak és eszméleti közösség és azonos végcél jellemzi őket.

A kommunizmust építő Szovjetunióban és a népi demokratikus országokban, a kapitalizmus felételei közötti elképzelhetetlen ütemben fejlődik a gazdasági élet. Az összes népgazdasági ágak fejlődésének és az ország védelmi képességének alapját jelentő nehézipar elsődleges fejlesztésével, a mezőgazdaság és a közszükségleti cikkek termelésének ezen az alapon való felendítésével, a szocialista tábor országai mind nagyobb sikereket érnek el a dolgozó anyagi és kulturális színvonalának emelésében. Mi sem bizonyítja jobban a termelő erők óriási felindülését a szocializmusban, mint az a tény, hogy a szovjet ipar az idén több mint háromszorosra felülmúlta a háború előtti színvonalat, miáltal olyan országokban, mint az Amerikai Egyesült Államok és Anglia az ipari termelés ebben az időszakban csak lényegtelen emelkedést mutatott fel, sőt az amerikai ipar 1953 közepé óta egy helyben topog, az 1952—1953-as évekkel alacsonyabb színvonalon.

Ha összehasonlítjuk hat népi demokrácia — Lengyelország, Csehszlovákia, Magyarországot, Románia, Bulgária és Albánia — helyzetét hat európai kapitalista országgal — Franciaország, Belgium, Ausztria, Dánia, Görögország és Luxemburg — helyzetével, világosan kitűnik, hogy az utóbbi öt évben a termelés növekedésének mutatószáma a népi demokratikus országokban ötször-hatszor akkora volt, mint az említett kapitalista országokban.

Hiába fáradoznak hát a burzsoá kűzgazdaságok és politikusok, hogy új hazugságokat agyaljanak ki a

Szovjetunióról és a népi demokratikus országokról, nem rejtikhet véka alá azt az óriási vonzórőrt, amit a szocializmus és a kommunizmus építésének nagy műve az egész világra gyakorol.

A szocialista tábor országainak gazdasági felvirágzása szöges ellentétben áll a kapitalista országok gazdasági életének pangásával.

A kapitalizmus általános válságának elmélyülése, amely a második világháború következménye — a kapitalizmus összes ellentmondásainak kiéleződésében s a tőkés országok gazdasági helyzetének súlyosbodásában jut kifejezésre. Az egységes, mindent átfogó világgpiac kettészakadása s a szocialista világgpiac megjelenése a kapitalista világgpiac mellett, jelentős mértékben összeszűkíti és korlátozza a legfőbb kapitalista országok lehetőségeit arra, hogy kifosszák a világ erőforrásait.

Az Amerikai Egyesült Államokban a gazdasági élet militarizálása, amely nemproduktív célok felé irányítja az ipari termelés mintegy negyedrészt — nemcsak hogy nem volt képes elhárítani a válság hatását, hanem létrehozta további elmélyülésének előfeltételeit, és pedig kétségtelenül kihatással lesz mindazokra az országokra, amelyek az Egyesült Államokhoz kapcsolódtak gazdaságukat.

Nyilvánvaló, hogy mind politikai, mind gazdasági téren, a háborúelőtti időszakhoz viszonyítva, lényegesen gyengült a kapitalizmus pozíciója, amint az is nyilvánvaló, hogy ezek a változások a szocializmus javára, a demokratikus és szocialista erők előnyére következtek be.

Az imperializmus országainak uralkodó osztályai azonban nem akarnak beletörődni a kialakult helyzetbe.

Az agresszív imperialista körök külpolitikájának jelenlegi legfőbb irányzatát jellemozve, V. M. Molotov, a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének nemrég lefolyt ülészakán rámutatott beszámolójában arra, hogy ezek a körök „nem akarják elismerni, hogy a népek jogosan igyekeznek kiszabadulni a kapitalizmus láncolatából; ezek a körök azon mesterkednek, hogy az egész világon visszaállítsák a kapitalizmus uralmát”.

Az amerikai imperializmus az angol imperializmus segédkezésével „erőpolitikát” hirdet, melynek célja az új világháború előkészítése az imperializmus világhatalmának visszaállítására.

(Folytatása a 2-ik oldalon)

